

LA RECTORIA

ROSER VIDAL

LA RECTORIA

(COL·LECCIÓ NARRATIVA) - 30

LA RECTORIA

Roser Vidal

ÍNDIX

1. La troballa dels ossos	7
2. La rectoria de Santa Maria del Miracle	9
3. Arnau de Monflorit	15
4. Comencem a conèixer la Tresina.....	19
5. Reflexions del Manel i la Gemma	23
6. Primera entrevista amb la Tresina.....	27
7. La Teresa confirma la història de la tieta.....	31
8. Bellesguard, Nadal de 1938	33
9. Buscant informació sobre els ossos.....	39
10. Els nadons robats	41
11. Entrevista amb la Ramona.....	47
12. Les emparedades.....	53
13. El seminari pontifici de Tarragona	57
14. Mossèn Ventura.....	61
15. El cadàver de la cisterna.....	67
16. La rondalla de la Margalida	71
17. Trepitjant el cementiri dels indis Crow	77
18. Un plor a la nit.....	81
19. La caserna del Bruc.....	83
20. Una mala caiguda.....	87
21. Reflexions.....	91
22. El dia de la tempesta.....	95

23. Els impressionistes i el cotxe a l'estació	99
24. Les sospites de la Ramona.....	105
25. L'assassinat de la cova del Silet	109
26. Les proves d'ADN.....	113
27. Mossèn Deulofeu torna a Bellesguard.....	117
28. La Tresina s'enamora	121
29. El fill desaparegut	125
30. La lluna de mel.....	129
31. Els investigadors no han acabat la feina	135
32. L'adopció frustrada	139
33. El Lluís.....	143
34. Els plors del nen	149
35. Solitud	153
36. Proves de paternitat	157
37. La vida a la rectoria	161
38. El nou món	165
39. Un cadàver a la cuneta.....	169
40. La identificació.....	173
41. Darrera visita al Ventura	175
42. El viatge etern	177
43. La Tresina torna a la rectoria.....	183
44. Epíleg.....	187

Primera edició: novembre del 2022

© Roser Vidal Font

© de l'edició:

Quorum Llibres

C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls

Tel. 977 60 25 91

quorum@quorumllibres.cat

www.quorumllibres.cat

Disseny i composició: 3 × Tres

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-16342-57-0

DL T 953-2022

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

*A l'Arnau Trilla, que encara no llegeix les meves novel·les,
però intenta aportar idees.*
Al Lluç i la seva família, per haver-me obert les portes de la rectoria.
A la Teresa i el Ramon, entranyables amics.
A la Ramona, que em va portar a la cova del Silet.
*I al Jordi, el meu primer crític, el més irònic i de vegades el més dur,
a qui agraeixo el seu suport incondicional.*

Millor ésser planta, lliure de tota servitud, de tota necessitat, de tot treball, de tota angoixa... o, millor encara, muntanya, muntanya revessa i crua com els Roquissos...!

Solitud
CATERINA ALBERT
(VÍCTOR CATALÀ)

1

No és gens fàcil, per a un profa, distingir els ossos d'una feristela dels d'un nadó. En tot cas, però, allò semblava un os. Allò, sense cap mena de dubte, era un os. La qüestió era com havia pogut anar a parar en aquell forat.

En Rosendo Puigdelplí era un paleta amb experiència, que havia treballat molts anys per a constructors importants de les comarques tarragonines, malgrat que ara, ja ben a prop de l'edat de retirar-se, anava pel seu compte. Només feia feinetes relativament senzilles, però se sentia orgullós que els arquitectes, sota les ordres dels quals havia treballat en grans projectes, encara el cridessin per encarregar-li algun adobament o alguna reforma, tot confiant en la seva experiència i reconeguda obsessió per la feina ben feta. Ell s'hi abocava en cos i ànima per tal de quedar bé i deixar en bon lloc els seus mentors. Es considerava un bon professional, però d'ossos calia reconèixer que no hi entenia un borrall.

—Senyora Teresa! Que pot venir un moment? Voldria que mirés el que he trobat.

Potser hauria estat millor deixar-ho córrer, fer com si no se n'hagués adonat, llençar aquella peça al contenidor, amagada enmig de tota la runa. Es temia que aquella troballa pogués fer endarrerir l'obra i ell ja tenia altres feines compromeses. Potser hauria de fer cas d'un arquitecte pel qual havia treballat temps enrere i que l'havia instruït per no aixecar mai la llebre. El tècnic insistia que, si trobava alguna cosa fora del normal, un tros de terrissa, una moneda o qualsevol altra resta antiga, callés i es fes l'orni, perquè podia esdevenir un cau de complicacions innecessàries. Però això era diferent. Si s'havia de fer alguna cosa, era millor que la decisió la prenguessin els promotors, els amos de la casa. Perquè n'estava segur; allò era un os i no d'una rata, sinó d'un animaló força més gros. Com podia haver anat a parar allà?

La Teresa va entrar a l'habitació i es va acostar al paleta, no sense haver de fer una veritable gimcana entre taulons, galledes, malls i tota mena d'estris que jeien escampats pel terra.

—Aquí hi ha un forat, veu? Com una doble paret i a dintre hi he trobat una cosa que m'ha semblat un os, però segur que vostè hi entén més.

Ella es va mirar l'objecte que el Rosendo tenia a la mà. Sí que semblava un osset.

—Jo diria que sí, que és un os, però no l'acabo d'identificar. Mira a veure si en trobes més.

I tant que en van trobar! Van anar sortint uns quants ossos petits, que la Teresa sospitava que eren humans i, tan aviat va aparèixer un altre os, aquest més gros, la Teresa ara sí que el va identificar, ja sense cap mena de dubte, com a pertanyent a una persona.

—No remenis més. Haurem d'aturar les obres per avui. Em temo que això són restes humanes. No sé com han anat a parar aquí, però haurem de comunicar-ho a la policia.

2

El cotxe s'enfilava muntanya amunt per una carretera secundària que havia conegut temps millors. D'ençà que havien deixat la comarcal, els quilòmetres s'allargassaven i l'absència de fites no els ajudava a orientar-se en el temps i l'espai.

—Segur que anem bé?

—Segur, segur, no. Però crec que no ens hem pogut equivocar perquè...

El Manel va interrompre la frase per concentrar-se a donar un cop de volant, tot intentant evitar que un afamat esvoranc devorés el xassís de l'atrotinat Clio.

—Perquè no hem trobat cap cruïlla. Així que el camí ha de ser aquest, peti qui peti.

—De més verdes en maduren. No has dit que ja hi havies estat?

—Només una vegada i d'això ja fa molts, molts anys. Potser en tenia quinze i, com pots comprendre, jo no conduïa, ni em fixava en el camí. De totes maneres, si tens dubtes, consulta el mòbil, dona de poca fe!

—No, no, si ja saps que em refio de tu a ulls clucs —va dir la Gemma, sorneguera.

Sort que era primera hora de la tarda i els dies ja allargaven, perquè no li hauria fet cap gràcia embrancar-se per aquell caminó de nit. És clar que no estava gens segur de quina seria l'hora de tornada, així que... En tot cas, li va agradar que la Gemma hagués decidit pujar amb ell. Com que havien d'anar-hi tots dos, era millor fer-ho plegats.

Feia una estona que el camí transcorria entre arbres atapeïts, majorment pins, alzines i algun roure, cosa que s'agraïa pel recer ombrívol que oferien, però que feia perdre encara més l'orientació, en amagar qualsevol punt de referència. Després d'una inesperada baixada, van començar a aparèixer alguns pollancre i la fumuda carretera s'endinsà sobtadament en un petit congost, compartint l'estret espai entre les parets de pedra amb un rierol,

que baixava esvalotat després de les primeres pluges de la primavera. Quan l'horitzó es va tornar a obrir, els va sorprendre un paisatge espectacular, ondulat i lluminós. Al fons, a sobre d'un turó, hi destacava un campanar, envoltat per un grapat de cases de pedra.

—Em sembla que ja no ens falta gaire per arribar-hi. Juraria que la rectoria de Santa Maria del Miracle i el poc que queda del poble que l'envoltava és allò —va dir el Manel, assenyalant el turó, amb una inclinació de la barbeta.

La Gemma va pensar que aquell poblet tan petit i allunyat de tot arreu era un lloc molt poc avinent per emplaçar-hi una rectoria, però potser en temps passats les coses eren diferents i, per a la gent que vivia a pagès, aquell llogaret ben bé podia haver estat en algun moment el centre d'atracció de les masies del voltant. Ves a saber si hi feien mercat setmanal i tot. Ara, en tot cas, aquell paisatge tenia quelcom màgic i més en aparèixer sobtadament com del no-res, en sortir del feréstec ambient del congost.

Com els cavalls, que galopen esverats en apropar-se a la seva establia, el Manel inconscientment va pitjar l'accelerador a la vista del seu objectiu i, al cap d'un moment, ja estaven aparcant el cotxe en una placeta, al costat mateix de la portalada de l'església. Encara no havien tingut temps d'aturar el motor, quan es va obrir una porta de ferro, al bell mig de la tanca d'un jardí annex a l'església, i els va sortir a rebre una parella de mitjana edat.

—Bona tarda! Els ha costat molt de trobar? El camí està una mica mal-mès, em sap greu —i, allargant la mà per encaixar—. Perdoni, que encara no m'he presentat. Jo soc el Ramon Masferrer, el llogater de la rectoria —i, assenyalant la dona que l'acompanyava— i ella és la meva dona, la Teresa.

—Tant de gust! Jo soc l'inspector Manel Font, dels Mossos d'Esquadra de Tarragona, i ella és la doctora Gemma Caldentey, metgessa forense.

—Potser és millor que parlem al jardí. He fet venir l'arquitecte i el paleta i estàvem prenent un refresc. No els puc oferir un cafè, perquè la cuina està en doina, com la resta de la casa.

Els nouvinguts van entrar al jardí darrere de la parella amfitriona. El Ramon estava en els últims anys de la cinquantena. Era un home no gaire alt, però ben proporcionat, amb una calba incipient, un rostre d'expressió relaxada i uns ulls riallers. La Teresa, si fa no fa, aparentava la mateixa edat, portava el cabell curt, amb abundants blens de cabells blancs, que orgullo-sament no es tintava; la cara, que tampoc no es maquillava, resultava força agradable. Es podria dir que tots dos inspiraven confiança.

Asseguts al voltant d'una vella taula de ferro rovellat, hi havia dos homes més.

—Els presento el Jordi Folch, l'arquitecte que es fa càrrec de la reforma i vell amic nostre —va introduir el Ramon—, i el senyor Puigdelplí, que fa de paleta i és qui ha trobat els ossos. L'inspector... Font?... de Tarragona, i la metgessa forense... perdoni, no recordo el seu nom.

Després de les ineludibles encaixades de mans, van seure tots al voltant de la taula i la Teresa va córrer a buscar més refrescs.

—I on han trobat aquests ossos? —va preguntar el Manel.

—Entre dues parets, diguéssim que entre la casa i l'església —va contestar el paleta.

—Ja ens pensàvem que hi podia haver un espai mort —va aclarir l'arquitecte— quan, en aixecar els plànols per a la reforma, no coincidien les parets... Sabíem que hi havia una mena de buc, que vam pensar aprofitar per fer una prestatgeria o un rebost. De broma, dèiem que potser hi trobaríem algun tresor amagat, però no ens pensàvem que hi trobaríem un esquelet. Sembla com de pel·lícula, oi?

—Així que han trobat restes humanes... —va dir la Gemma Caldentey.

—Exactament.

—No poden ser ossos d'algun animaló? —va aventurar el Manel.

—Li ben asseguro que són humans. És que tant el meu home com jo som radiòlegs —es va gairebé disculpar la Teresa— i, és clar, hi entenem una mica, en ossos.

—Així, sou col·legues... i on treballeu? —va preguntar la Gemma, passant espontàniament al tuteig.

—Al Clínic, a Barcelona —va contestar el Ramon.

Tot seguit, van dedicar una bona estona a refrescar els records de l'etapa de formació de la Dra. Caldentey, a l'hospital Clínic, i a passar revista als catedràtics encara vius o ja traspassats; temps que van dedicar els tres homes que no eren del gremi a contemplar el decadent jardí, dissimulant l'avorriment d'escoltar una conversa que no anava amb ells ni els interessava un borrall. De sobte, un comentari deixat anar per la Teresa va tornar a concentrar l'atenció de tots els reunits.

—Però els ossos que hem trobat no pertanyen a una persona. Vull dir que pertanyen a més d'una.

—Què vol dir? —va preguntar, intrigat, l'inspector Font.

—Que són, com a mínim, de dos cossos diferents. De fet, no hem continuat traient ossos, esperant que vinguessin vostès, però, pel que hem vist fins ara, hi ha ossos d'adult i uns altres que pertanyien, sense dubte,

a un nen, a un nen petit, jo diria que a un nadó —va aclarir la Teresa—. Ara, fins que no s'hagin tret tots els que hi hagi, no podrem saber a quantes persones diferents pertanyen.

La Gemma i el Manel es van mirar. El tema es posava interessant, malgrat que probablement el descobriment encaixava més en el camp de l'arqueologia o potser de l'antropologia que en el de la investigació policial.

—Podem fer una ullada al lloc on s'han trobat els ossos? —va preguntar la Gemma, aixecant-se decidida.

—I tant!

La Teresa ja havia començat a caminar cap a l'interior de l'habitatge i tota la resta, amb la forense encapçalant el grup, la va seguir. Van esquivar galledes, eines de paleta i petites bastides fins arribar a la paret mig esbotzada. Hi havia un espai de més d'un metre entre l'envà foradat i la paret del fons, de pedra, que pertanyia a l'església. Sobre una tauleta, bruta de pols i amb restes de ciment enganxades, s'hi arrengraven tres ossos. La forense de seguida els va identificar com a una escàpula d'adult i un húmer i un fèmur ben petits, que podien pertànyer a una criatura.

—Tens tota la raó —va dir, dirigint-se a la Teresa—. Aquí, com a mínim, hi ha dos cossos diferents. Demà faré venir els tècnics per tal que acabin de treure totes les restes i les analitzarem. Ho sento, però haureu d'aturar les obres uns dies.

El Rosendo Puigdelplí es va mirar de cua d'ull l'arquitecte, amb un raurau de culpabilitat per haver aixecat la llebre.

—És clar! —va admetre el tècnic.

—Què hi farem?! —es va resignar el Ramon.

L'inspector i la forense van donar la feina de camp per acabada, es van acomiadar i van tornar a pujar al cotxe. Encara era d'hora i podrien fer tot el camí de tornada amb llum de dia.

—És un lloc molt especial, oi? —va dir la Gemma, només arrencar—. Com és que el coneixies?

—Hi havia un restaurant. Hi feien uns cargols boníssims i una vegada m'hi va portar el meu tiet. Crec recordar que obrien només els caps de setmana, però em van dir que ja fa uns quants anys que està tancat i barrat. El portava una dona, ja gran i que, pel que tinc entès, s'ho feia tot ella sola.

—Llàstima que ja no funcioni! Perquè em sembla que haurem de pujar alguna altra vegada. I m'encanten els cargols.

—Tu potser hauràs de pujar. Jo no soc arqueòleg d'ossos. Per cert, quina antiguitat et sembla que podien tenir?

—Així, a cop d'ull, no t'ho podria dir. L'escàpula semblava antiga, però els ossos petits no tant. S'hauran d'estudiar més acuradament. En tot cas, aquí darrere hi ha una història que no sé on ens pot portar, però pinta interessant.

De tornada, com és habitual i seguint una llei no escrita, el camí es va fer molt més curt que a l'anada i, abans d'adonar-se'n, ja havien fet cap a la carretera principal.